

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 1 Δεκεμβρίου 1952 (Π.Ο.Η.) "Έτος ΣΤ'". Αριθ. 143—Τιμή Φύλλον Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς Κληρικῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησία δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησία δολ. 6
Γραφεῖα: Ὁδὸς Τζωρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος—Ἀθήναι Τηλέφ.	

ΝΕΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

Ἡ περίοδος ποὺ ἐπέρασεν ἦτο ὁμολογουμένως μία περίοδος ἀναταραχῆς. Ἡ ἐκκλησία μας ἐβάδισε τὸν τραχὺν δρόμον τοῦ μαρτυρίου, τῆς θυσίας, τοῦ διωγμοῦ. Ἐσβυσεν ἀποτόμως τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας μας καὶ εἰσῆλθομεν παρυσυρόμενοι ἀπὸ βιαίους ἀνέμους εἰς μίαν σκοτεινὴν σήραγγα, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰς διάστημα 20 μηνῶν, ἠκούσθησαν ἀπειροί βόγγοι καὶ στεναγμοί. Ἦσαν αἱ οἰμῳαὶ τοῦ σπαρασσομένου μας κλήρου καὶ οἱ θρήνοι τῶν πιστῶν, τῶν χιλιάδων χριστιανῶν, ποὺ ἐβάδισαν ὑπὸ τὴν πρωτοφανή χάλαζαν ἐνὸς σκληροῦ διωγμοῦ.

Κάποτε ὅμως ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ ἀποσυρθῇ ἡ νύξ. Ἔπρεπε νὰ στεγνώσουν τὰ δάκρυα, νὰ ἐπιδεθοῦν αἱ πληγαί, νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα τῆς περισυλλογῆς, τῆς ἀγίας περισυλλογῆς. Αὐτῆς ποὺ θὰ ἐξασφάλισῃ ἐκ νέου τὴν ἐνότητα καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς πορείας τοῦ ἀγῶνος μας. Ἔπρεπε νὰ κυτάξωμε εἰς τὰ μάτια τὸ παρελθόν. Διότι τὸ παρελθόν ἔχει τόσα νὰ μᾶς διδάξῃ διὰ τὰς ἐπιτυχίας μας, διὰ τὰς ἐλλείψεις μας καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὰ σφάλματά μας, ποὺ δυστυχῶς εἶναι πολλά. Ἡ συνέχισις ὅμως τῆς ἀναταραχῆς εἰς τὰς γραμμάς μας θὰ ἡπείλει νὰ κλονίσῃ τὸ βασικώτερον στοιχεῖον τῆς ἐκκλησίας μας: τὴν ἐνότητα. Καὶ τὸ τελευταῖον εἶναι ὀδυνηρὸν συμπέρασμα, ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν πεπραγμένων μῆς θυελλώδους ἐποχῆς. Διότι μέχρι σήμερον, παρημελήσαμεν τὰς βάσεις τῆς οἰκοδομῆς, ἥς μέλη εἴμεθα ὅλοι, καὶ φροντίζαμεν ἐπιμόνως διὰ τὰ ἐξωτερικά της στολίδια. Μᾶς διέκρινε ὅλους μία ἐξωστρέφεια καὶ ἀποκέντρωσις, ἀντὶ νὰ καλλιεργῶμεν τὴν

ἐνότητα καὶ τὴν ὁργάνωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν δυνάμεων. Καὶ τοῦτο μᾶς βαρύνει ὅλους μαζί, ἀπὸ τὸν μεγαλειότερον ἕως τὸν τελευταῖον ἀδελφόν. Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολὴ μάλιστα νὰ εἰπωμεν ὅτι καὶ διὰ τὰς μικροτέρας ἀποτυχίας ἔχομεν τὸ μερίδιον τῆς εὐθύνης μας. Διότι ἐὰν ἀντὶ ἄλλων ἀπερискέπτων φροντίδων, εἶχον οἱ ἐρμῶδιοι ἐμπρὸς τῶν ὡς καθῆκον, ὡς πρόσταγμα καὶ αἴτημα τοῦ ἀγῶνος, τὴν ἐνότητά τοῦ ἐγκατεσπαρμένου τῆδε κακεῖσε ὕλικοῦ τὴν καλλιέργειαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως αὐτοῦ καὶ τὴν μετάδοσιν τῶν σκοπῶν τοῦ ἀγῶνος μας, τότε θὰ ἐπῆρχετο πραγματικὴ μεταμόρφωσις εἰς τὴν ὄψιν τῆς ἐκκλησίας μας. Τότε καὶ νέον ὕλικόν θὰ εἰσέρρει ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς τῶν δυνάμεών μας, καὶ τὸ σπουδαιότερον θὰ ἀπεφεύγοντο τὰ σφάλματα, τὰ ἀλλεπάλληλα σφάλματα μὲ τοὺς ὀδυνηροὺς καρπούς.

Διότι αὐτὸς ὁ εὐλογημένος θρησκευόμενος λαός, εἶναι ὁ γνώμων ὁ ὁποῖος δεικνύει ἀλάνθαστως τὴν βαρομετρικὴν κίνησιν τῶν καιρῶν. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμον ἐν ἐκείνῳ, ὅστις ἀγνοῶν τὸ θρησκευτικὸν αἰσθητήριον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος θελήσῃ νὰ κατευθύνῃ σκοποὺς ὑψηλοῦς ἐρήμην αὐτοῦ. Καὶ δυστυχῶς, ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς ἔπεσε μέχρι σήμερον εἰς τὰς κεφαλὰς μας.

Σήμερον τὰ πράγματα*, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, δὲν εἶναι εἰς εὐχάριστον θέσιν. Τοῦτο δὲν χρειάζεται νὰ τὸ ἀποδείξωμεν, εἶναι ἀλήθεια αὐταπόδεικτος καὶ κραυγαλέα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἀπωλέσθη τὸ πᾶν. Ἀπλῶς εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τέρμα μῆς λανθασμένης ἀφετηρίας. ὡς νὰ ἐγειρώμεθα ἀπὸ ἓνα ὄνειρον κακόν.

Ἐμπρὸς μας ἐκτείνεται ὁ δρόμος ποὺ πρέπει νὰ διανύσωμεν, τὸ ἔργον ποὺ πρέπει νὰ ἐκτε-

λέσωμεν καὶ τὸ βάρος μιᾶς κληρονομίας ποῦ δεχόμεθα.

Δι' αὐτὸ ὡς πρῶτον ἐναρκτήριοι χαιρετισμὸν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅλης τῆς Ἑλλάδος στέλλομεν τὸ εἰρηνευτικὸν μῆνιμα τοῦ ἀγῶνός μας. Τὸ μῆνιμα ποῦ κλείει μέσα του μιὰν δύναμιν καθάρσεως τοῦ παρελθόντος καὶ ἀναγεννήσεως τοῦ μέλλοντος. Ποτὲ ἴσως τὸ παρελθὸν δὲν ἔκλεισε τόσην σημασίαν μέσα του, ὅσην φέρουν αἱ στιγμαὶ τοῦ παρόντος. Δι' αὐτὸ καλοῦμεθα ὅλοι, ὅσοι ποιοῦμεν καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀρχίσωμεν μιὰν περίοδον περισυλλογῆς καὶ ἀναστηλώσεως.

Αἱ προϋποθέσεις ὑπάρχουν.

■ Ἡ ἐμπειρία τοῦ παρελθόντος θὰ μᾶς προ-

φυλάσῃ ἀπὸ τὰ ὀλισθήματα καὶ τοὺς σκοπέλους. Τὸ ἔργον μᾶς θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἱεραποστολήν. Διὰ τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνός μας ἡ κυβέρνησις δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πεισθῇ, τὴν καλοπιστίαν τῆς ὁποίας καὶ σήμερον εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν ὅποτε τὰ πράγματα λαμβάνουν πορείαν θριαμβικὴν. Σήμερον ὅμως προσοχή. Μὴ πιστεύῃ κανεὶς ὅτι ἀπωλέσθῃ τίποτε. Τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν θέσιν των. Καὶ πρὸ παντός ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγῶνος.

Τὸ σύνθημα συναγεμῶς, ὡς γίνῃ σύμβολον διὰ τὴν νέαν ἐξόρμησιν, καὶ τὰ αἰτήματα τῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ τῆς ἀλλαγῆς τακτικῆς ὡς γίνουν ἐμπρακτοὶ ἀποδείξεις τῆς νέας ἐποχῆς.

Τὸ Θεῖον Κήρυγμα

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐξ ὁλοκλήρου τυφλὸς ὑπῆρχεν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν ἄνθρωπος, διότι οὐδὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἔβλεπεν οὐδὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ τὸ διερχόμενον διὰ τῆς ὁδοῦ, ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο· μόνον δὲ τὸν κρότον καὶ τὸν θόρυβον τοῦ πλῆθους τῶν συνακολουθούντων τῷ Χριστῷ καὶ διερχομένων δι' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ ἀκούσας ἠρώτησε : Τί ἐστὶ « τοῦτο » ;

Ἀπεκρίθησαν δὲ πρὸς αὐτοὺς οἱ περιεστώτες « ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος » διαβαίνει. Μαθὼν δὲ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶ ὁ ἐκείθεν διαβαίνων, εὐθὺς μετὰ πόθον ψυχῆς καὶ προθυμίας μεγάλης ἐκραύγαζε μεγάλη τῇ φωνῇ : « Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με ». Βλέπετε πίστιν, προθυμίαν καὶ ἐπιμονήν ! ἐπίστευεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δύναται νὰ φωτίσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

Ὡς φαίνεται μὲν, δεδιδαγμένος ὑπῆρχεν, τῶν ἁγίων προφητῶν τὰς προφητείας, αἵτινες προκατήγγειλαν ὅτι ὁ τοῦ κόσμου Σωτὴρ γεννηθῆναι ἔμελλεν ἐξ οἴκου καὶ πατρὶδος Δαυὶδ· πιστεύσας δὲ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶν ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν καταγγελλόμενος, ἐκραύγαζε θαρσαλέως : « Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με ».

Καὶ οἱ μὲν διαβαίνοντες ἐπέπληττον καὶ ἤλεγχον αὐτόν, προστίττοντες « ἵνα σιωπήσῃ », αὐτὸς δέ,

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῆς 14' Κυρ. τοῦ Δουκᾶ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίζειν τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱεριχὼ, τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν. Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Καὶ ἐδόθη, λέγων : Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με. Καὶ οἱ προάγοντες ἐπέτιμῶν αὐτῷ, ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῶν μᾶλλον ἐκραύγαζε : Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με. Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐκέλευσεν αὐτόν· ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν. Ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ, ἐπερώτησεν αὐτόν, λέγων : Τί σοι θέλεις ποιῆσαι ; Ὁ δὲ εἶπε : Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ παράχρημα ἀνέβλεψε καὶ ἠκολούθει αὐτῷ, δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

ἐπιμένων ἀνένδοτος εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. π. ἄλλῳ, περισσότερο ἐκραύγαζε : « Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με ». Εἰσῆκουσεν ὁ φιλόανθρωπος τὴν ἐλεεινὴν φωνὴν τοῦ τυφλοῦ, εἰσῆκουσε τὸ « ἐλέησόν με, Υἱὲ Δαυὶδ ». Ὅθεν ἐστῆθη καὶ ἐκέλευσεν ἵνα φέρωσι τὸν τυφλὸν ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἔστησαν αὐτὸν πλησίον αὐτοῦ, τότε ἠρώτησεν αὐτόν : « Τί θέλεις ; ἵνα ποιήσω σοι ; Ὁ δὲ τυφλὸς ἀπεκρίθη : « Κύριε, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου θέλω, τοῦτο δὲ θέλω παρὰ σοῦ, ἵνα ανοίξῃς τὰ ὀφθαλμοτά μου, ὅπως ἴδω τὸ φῶς. Ἀλλ' ἄρα γε ἠγνόει ὁ Θεάνθρωπος τί ἐζητεῖ ὁ τυφλός ; Ἀπαγε ! αὐτὸς ὡς Θεὸς ἀληθινὸς καὶ τοὺς κρυπτὰς διαλογισμοὺς τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων ἐγνώριζεν· ἔδειξε δὲ τοῦτο, ὅτι ἐφανερώσε τοὺς διαλογισμοὺς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἵτινες διελογίζοντο ἐν ἑαυτοῖς λέγοντες : « Ὅτι ἀρτοῦς

οὐκ ἐλάβομεν » (Ματθ. 13' 7), ὁμοίως καὶ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν γραμματέων, οἵτινες ἦσαν « καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις, αὐτῶν. Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας » ; Ἠρώτησε δὲ αὐτόν· πρῶτον μὲν, ἵνα δείξῃ ὅτι εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀναγκαῖα ἐστὶ καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς τοῦ ἀνθρώπου θελήσεως· δεύτερον δέ, ἵνα πάντες οἱ περιεστώτες, ἀκούσαντες καὶ ἔξ αὐτοῦ τοῦ στόματος ταῦ τυφλοῦ ὅτι τυφλὸς ἐστὶ καὶ ζητεῖ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλ-

μῶν του, μηδὲ ὅπως ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς θαυματουργικῆς ἰατρείας αὐτοῦ· τρίτον δέ, ἵνα φανερώσῃ ὅτι οὐκ ἄλλο, ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἐζήτησεν, ἔλαβεν ὁ τυφλός. Ἐκ τούτου δὲ φανερώθη καὶ ἡ πίστις αὐτοῦ. Αὐτὸς ἦτο ὄχι μόνον τυφλός, ἀλλὰ καὶ πάμπλουτος, διότι, καθήμενος ἐν τῇ ὁδῷ ἐζήτηε ἐλεημοσύνην. Ὅθεν οἱ παρόντες ἠδύναντο νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι κραυγάζων τὸ «Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με», οὐκ ἐζήτηε παρὰ τοῦ Ἰησοῦ τὸ φῶς αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐλεημοσύνην, καθὼς καὶ παρὰ ἄλλων τῶν διαβαίνοντων ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐρωτηθεὶς δὲ καὶ εἰπὼν ὅτι ζητεῖ τὸ φῶς αὐτοῦ, ἀφήρεσε πᾶσαν ὑποψίαν καὶ ἔδειξε εἰς πάντας τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτοῦ.

Ὁ φωτισμὸς τοῦ τυφλοῦ ἔστι μία ἀπόδειξις μετὰ τῶν πολλῶν ἄλλων ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔστι Θεὸς ἀληθινός. Διότι τίς ἄλλος δι' ἐνὸς μόνου προστακτικοῦ λόγου, δύναται νὰ ἀνοίξῃ τοῦ τυφλοῦ τὰ ὄμματα καὶ νὰ φωτίσῃ αὐτόν, εἰμὴ εἰς ἕνα μόνος, ὁ παντοδύναμος Θεός; «Ἀνάβλεψον», εἶπε· φωνὴ ἔστιν αὕτη παντελοῦς, φωνὴ Θεοῦ. Ἐκεῖνος ὁ Θεὸς ὁ ἀληθινός καὶ δημιουργός, ὁ ὁποῖος εἶπε: «Γενηθήτω φῶς», καὶ ἐγένετο εὐθὺς τὸ φῶς, ὁ αὐτὸς εἶπεν: «Ἀνάβλεψον» καὶ εὐθὺς ἀνέβλεψεν ὁ τυφλός. Βλέπετε δὲ πῶς ὁ μὲν Θεάνθρωπος κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, ἀπέδωσε τὸ θαῦμα ὄχι εἰς τὴν θαυματουργὸν αὐτοῦ δύναμιν, ἀλλ' εἰς τὴν πίστιν τοῦ τυφλοῦ. «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε», ἐδίδαξε τὴν φυγὴν τῆς φιλοδοξίας. Ὁ δὲ ἱατρευθεὶς τυφλός, ἀισθανθεὶς τῆς εὐεργεσίας τὸ μέγεθος, ἔδειξε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ, δοξολογῶν μὲν τὸν Θεόν, ἀκολουθήσας δὲ τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ Ἰησοῦν ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς «ἰδὼν» τὸ ἑξαίσιον θαῦμα, ὕμνους προσέφερεν εἰς τὸν Θεόν καὶ δοξολογίας.

Καὶ ὁ μὲν τυφλὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶχε βεβλαμμένα τὰ ὄμματα τοῦ σώματος ὑπὸ σωματικῆς ἀσθενείας, ἡμεῖς δὲ ἔχομεν ἐσκοτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων τῆς προαιρέσεως· ἐκεῖνος οὐκ ἔβλεπε τὰ ἐπίγεια, ἡμεῖς οὐ βλέπομεν τὰ ἐπουράνια. Ἀλλ' ὁ μὲν τυφλός, ἀκούσας ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ, ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο, εὐθὺς μετὰ προθυμίας μεγάλης ἐζήτηε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἡμεῖς δὲ, κἂν πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιόν μας ἔστιν διὰ παντός, καὶ λέγομεν: «Προσώρμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἔστιν, ἵνα μὴ σαλευθῶ», οὐδόπως ὁμως φροντίζομεν περὶ τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, οὐδὲ κραυγάζομεν ἐκ ψυχῆς τὸ «ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱὲ Δαυὶδ». Ὡς μιμηθῶμεν, ἀδελφοί, σήμερον τὸν τυφλόν· παρακαλέσωμεν καὶ ἡμεῖς προθύμως, ὥσπερ ἐκεῖνος βοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς. «Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ», ἐλέησόν μας, ἀνοίξον τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα ἴδωμεν τὰ θαύματά σου καί, κατανοήσαντες τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς σου φωνῆς τὴν δύναμιν, ἀποσκοπῶς πορευώμεθα τὴν μακαρίαν ὁδὸν τῶν ἀγίων σου προσταγμάτων. Ἀμήν.

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Ἀνάκτιον Παππῶν — Τζώριζ 6 Ἀθηνῶν

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης, ὁ μέγας ἐκεῖνος Δαβίδ, γνωρίζων τὴν ὠφέλειαν τὴν ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν, παρομοιάζει τὸν ὅστις προσέχει εἰς τὰς Γραφάς, καὶ ἀπολαύει τὴν συνομιλίαν ταύτην, μὲ φυτὸν ὀρειθάλμης, τὸ ὁποῖον στέκει σιμὰ εἰς τὰ ρυάκια τῶν ὑδάτων, λέγων οὕτω. «Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἐπεριπάτησεν εἰς τὴν συμβουλήν τῶν ἀσεβῶν, καὶ εἰς τὸν δρόμον τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν ἐστάθη, καὶ εἰς καθέδραν χλευαστῶν δὲν ἐκάθησεν. ἀλλ' εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ χαρὰ του καὶ εἰς τὸν νόμον του μελετᾷ ἡμέραν καὶ νύκτα· καὶ θέλει εἶσθαι ὡς δένδρον φυτευμένον σιμὰ εἰς τὰ ρυάκια τῶν ὑδάτων». Διότι, καθὼς τὸ δένδρον ἐκεῖνο, τὸ φυτευμένο σιμὰ εἰς τὰ ρυάκια τῶν ὑδάτων, λαμβάνον ἀδιάκοπον τὴν πότισιν, μένει ἀβλαβὲς ἀπὸ πᾶσαν τῆς ἀτμοσφαίρας ἀνωμαλίας, καὶ οὔτε φοβᾶται τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ὅταν γένωσι θερμότεραι, οὔτε τρομάζει ἀπὸ τὸν ἀέρα ὅταν μεταπέσῃ εἰς ξηρασίαν πνιγρὰν—ἐπειδὴ, ἔχον ἀρκετὴν ὕγρασιν ἐγκλεισμένην εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀποδίδωται εὐθὺς καὶ καταπονᾷ πᾶσαν ὑπέρμετρον ἡλιακὴν θερμὴν—οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ, ἥτις στέκει σιμὰ εἰς τῶν θείων Γραφῶν τὰ ρυάκια, καὶ ποτίζεται διὰ παντός, συνάγουσα εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς τὰ νάματα ἐκεῖνα καὶ τὴν δρόσον τοῦ Πνεύματος, γίνεται ἀκατατάχῃτος ἀπὸ οποιασδήποτε ἀνθρωπίνους ἐνοχλήσεις, καὶ ἂν νόσος καὶ ἂν ὕβρις καὶ ἂν συκοφαντία καὶ ἂν δυσφημία, καὶ ἂν σκώμματα, καὶ ἂν πᾶσα ὀκνηρία, καὶ ἂν ὅλα τῆς οἰκουμένης τὰ κακὰ ὀρμήσωσι κατεπάνω τῆς τοιαύτης ψυχῆς, εὐκόλως ἀποδιώχνει τῶν παθῶν τὴν πόρῳσιν, ἔχουσα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Γραφῶν ἀρκετὴν παρηγορίαν. Διότι οὔτε δόξης μέγεθος, οὔτε δυναστείας ὄγκος, οὔτε φλὼν παρουσία οὔτε ἄλλο κανὲν ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα, δύναται τόσον νὰ παρηγορήσῃ τὸν τεθλιμμένον, ὅσον ἡ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Γραφῶν ἐπιμελὴς ἀνάγνωσις. Διὰ τί τάχα; Διότι ἐκεῖνα μὲν εἶναι ἀσθενὴ καὶ φθαρτά, διὰ τοῦτο καὶ φθαρτὴ ἡ ἐξ αὐτῶν παρηγορία· ἡ δὲ τῶν Γραφῶν ἀνάγνωσις εἶναι Θεοῦ ὀμιλία. Ὅταν λοιπὸν ὁ Θεὸς παρηγορῇ τὸν εἰς λύπην εὐρισκόμενον, τί τάχα ἀπὸ τὰ δημιουργημένα δύναται νὰ τὸν ρίψῃ εἰς λύπην; Ὡς προσέχωμεν λοιπὸν εἰς τὰ Θεῖα λόγια, ὄχι μόνον τὰς δύο ταύτας ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἀρκεῖ πρὸς ἀσφάλειαν ἡ φιλη αὕτη ἀκρόασις· ἀλλὰ πάντοτε καὶ ἐπιστρέφων καθεὶς εἰς τὸν οἶκόν του, ἅς λαμβάνῃ τὰ ἱερὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἅς ἐξετάζῃ τῶν εἰρημένων τὰ νοήματα, ἐάν θέλῃ νὰ λάβῃ παντοτεινὴν καὶ ἀρκετὴν τὴν ἀπὸ τὰς Γραφὰς ὠφέλειαν. (Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούμεν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς ὅτι τὰ Ἐπιτομὰς μας μετεφέρθησαν ἐπὶ τῆς Πλατείας Κάνιγγος, ὁδὸς Τζώρτζ 6, καὶ παρακαλούμεν ὅπως δι' ὁποιοδήποτε πληροφορίαν ἀπευθύνεσθε εἰς τὸν ὑπεύθυνον τοῦ περιοδικοῦ μας Ἀρχιμ. Ἀκάκιον Παπᾶν εἰς τὴν ἀνωτέρω διεύθυνσιν.

Παρακαλούμεν ἐπίσης ὅπως οἱ ἀδελφοὶ τῶν ἐνοριῶν καὶ τῶν Παραρτημάτων μᾶς ἀποστείλωσι τὰς τυχόν καθυστερημένας ὀφειλάς των καὶ πᾶσαν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὸν Ἀγῶνα μας, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἐξόχως σοβαρὰς ἀνάγκας τῆς κρίσεως αὐτῆς περιόδου

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐνας ἀκόμη τιμημένος νεκρὸς εἰς τὸν προμαχῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἐνάρετος καὶ ἀσκητικὸς πνευματικὸς Πατήρ Ἰωάσαφ ἐκοιμήθη τὴν 1ην (14ην) τοῦ Νοεμβρίου 1952.

Ὑπῆρξεν ἀγωνιστὴς τίμιος διαπρέψας κυρίως εἰς τὴν διακεκριμένην ἀποστολὴν τοῦ ἐξομολόγου πνευματικοῦ. Ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἡσκήτευσεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγ. Σάββα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας τῷ 1931 κατόπιν δὲ παρακλήσεως τοῦ τότε Διοικ. Συμβουλίου παρέμεινεν ἵνα ἐξυπηρετήσῃ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ πληρώματος τῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς πνευματικὸς ἀριστὸς σταθεὶς ἔκτοτε ἄγρυπνος εἰς τὴν παρακολούθησιν τῆς πνευματικῆς προόδου τοῦ ποιμνίου του.

ΜΙΜΗΤΑΙ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Μητροπολίτης κατακρατεῖ τὸν προοριζόμενον διὰ τοὺς ἀπόρους ἱματισμὸν καὶ... αἰχμαλωτίζει τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἀνακρίτην εἰς τὸ γραφεῖον του». (Αἱ ἐφημερίδες τῆς 10—12—52). Εἶναι γνωστὸν τὸ ἐπεισόδιον. Ἐναντίον τοῦ ὑπαίτιου ἱεράρχου θὰ ἀσκηθῇ ποινικὴ δίωξις. Ἡ ποινὴ θὰ ἔχῃ φανταζόμεθα τὸν χαρὰκτῆρα τοῦ «παραδειγματισμοῦ» διὰ τοὺς τυχόν μὲ ὁμοίας διαθέσεις συναδέλφους του. Διότι φροντὶς προληπτικῆς ἐξουδετερώσεως τοιούτων κρουσμάτων παρὰ τῆς ἐπισημοῦ Ἐκκλησίας δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὸ πνεῦμα τῆς. Τὴν στιγμὴν τοῦ τοῦς τιμίους ἐκπροσώπους τοῦ Κυρίου, ἱεράρχας καὶ ἱερεῖς διώκει καὶ ἐξορίζει, διὰ μόνην τὴν προσήλωσιν των εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἀγῶνα των διὰ τὴν ἐξυγίανσιν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ ἤθους τῆς.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας ὅσα εἶναι ἐγγεγραμμένα παλαιότερον καὶ ὅσα συμπληρώσαν αἴτησιν ἐγγραφῆς κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον, ὅπως προσέλθωσιν εἰς γραφεῖα (Τζώρτζ 6, Πλ. Κάνιγγος) καὶ τακτοποιήσωσι τὰς ταμειακὰς τῶν ὑποχρεώσεων, προκειμένου νὰ προκηρυχθῶν ἀρχαιρεσίαι δι' ἐκλογὴν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 1953

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀδελφῶν ὅτι ἐξετυπώθησαν ἡμερολόγια τοῦ καὶ τσέπης τοῦ 1953. Παρακαλούμεν ἰδίᾳ τοὺς ἀδελφούς τῶν Παραρτημάτων ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι τὰς παραγγέλίας των δι' ἡμερολόγια ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς ἀξίας αὐτῶν.

Τιμὴ ἑκάστου ἡμερολογίου: τοῦχου δρχ. 7.000 καὶ τσέπης δρχ. 2.000

Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Καλούμεν ὅμως τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 21 Δεκεμβρίου 1952, (ν. ἡ.) ὅπως προσέλθῃτε εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, γενησομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ «Τρικούπη» πλατεία Κάνιγγος (ὁδὸς Τζώρτζ 6) καὶ περὶ ὥραν 10ην πρωϊνὴν. Ἐν περιπτώσει μὴ γενησομένης ἀπαρτίας ἐπαναλαμβάνεται τὴν προσεχῇ Κυριακὴν.

Θέματα:

- 1) Λογοδοσία,
- 2) Παραίτησις Δ. Συμβουλίου.
- 3) Ἐκλογή Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ προκήρυξις ἀρχαιρεσιῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Δεκεμβρίου 1952.

Ὁ Πρόεδρος
N. Χειλαδάκης

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ Μπατισιάτος

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ σημερινὴ κατάστασις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εὐρίσκεται εἰς κρίσιμον σημεῖον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἐπιδεινώνει ὅμως τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἡ ἀκριτολογία πολλῶν ἐξ ἡμῶν ὅστινες δίκην νυκτοκοράκων θηρονοοῦσι καὶ μοιρολογοῦσι τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα σκορπίζοντας τὴν ἀπελπισίαν καὶ ἀπογοήτευσιν. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δὲν προάγουκ οὔτε ὠφελοῦν τὸν ἀγῶνα ἀλλὰ τὸν ζημιοῦν εἰς τὰ καίρια. Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀτέλεις καὶ μόνον ὁ θεὸς εἶναι τέλειος. Ἡ ἀτέλεια καὶ τὸ πεπερασμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους φέρει τὰ λάθη καὶ τὰ σφάλματα.

Ἀπὸ 28ετίας ποῦ ἀνεφύει τὸ ζήτημά μας μέχρι σήμερον, ὅσα συμβούλια ἐξελέγησαν καὶ διηύθυναν τὸν ἱ. ἀγῶνα μας, ὅλα ἔσφαλαν καὶ ἐλανθάνθησαν ἄλλο περισσότερον καὶ ἄλλο ὀλιγότερον, καὶ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ φιλοδοξήσῃ ὅτι ἠργάσθη ἀλάνθαστως καὶ ἀνελλιπῶς. Δὲν ἀπεδοκιμάσθη ὅμως οὐδὲν τούτων ὑπὸ τῶν πιστῶν, διότι πάντες ἐφρόνουν καὶ φρονοῦν ὅτι τὰ κατὰ καιροὺς διάφορα συμβούλια εὐφοροῦνται ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ πράττουν πᾶν ὅτι νομίζουν καλὸν διὰ τὸν ἱ. ἀγῶνα μας ἀνεὺ ὑστεροβουλίας καὶ ἀτομικῶν συμφερόντων. Αὐτὸ ἐγίνε μέχρι σήμερον καὶ παρακαλοῦνται πάντες οἱ ὁμύγνωμοι καὶ ὁμοιοῖδεάται νὰ σιματήσουν τὰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις των ρίπτοντες νερὸ στὴ φωτιὰ καὶ ὅχι Βενζίνη. Νὰ χαίρωνται οἱ ἐχθροὶ μας οἱ Νηῖται καὶ Μαριαμίται καὶ νὰ μᾶς ἐπικρίνουν, καὶ ὅχι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἀναμεταξύ μας. Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ Κύριός μας αὐτὸ μᾶς ἐπιείασεν νὰ συγχωροῦμεν ἀλλήλους καὶ νὰ μὴ κατακρίνωμεν οὐδένα ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς πέσωμεν καὶ κατακριθῶμεν.

† Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ

ΕΟΡΤΑΙ.—Εἰς τὸν ἐορτάζοντα διακεκριμένον Πρόεδρον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ καὶ ζηλωτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Νικόλαον Χειλαδάκη, τὸ Περιοδικὸν μᾶς ἀπευθύνει ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἐορτῇ τὰς θερμότερας εὐχάς.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: Ἀκάκιος Παπᾶς

Τζώρτζ 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιάνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι